

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχόν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίαν δρ. 8,—

Ἐτησίαν φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 32

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΠΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΞΩΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ [Ἰνδικὸν παραμῦθι]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

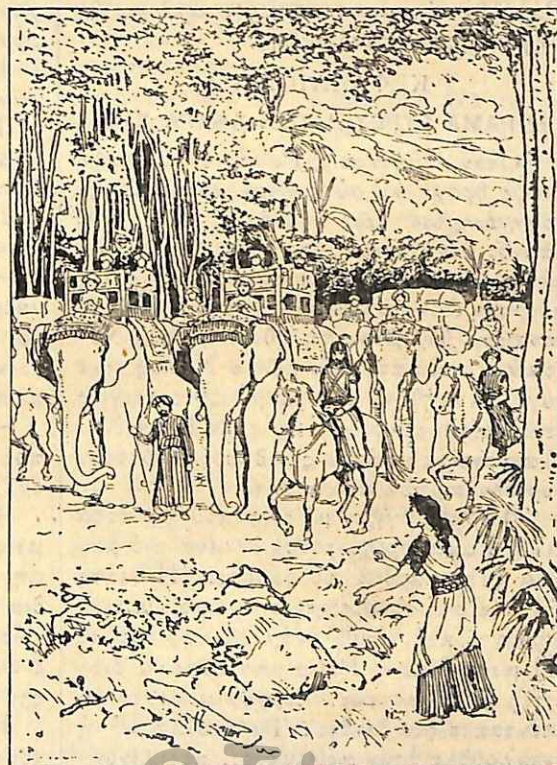
Τὸ ἀνδρόγυνο βρέθηκε λοιπὸν ἐντὶ με-
γαλῆτερῃ δυστυχίᾳ. Εἶνε ἀλήθεια πῶς
εἶχαν κυβερνήσει τὸ βασιλεῖόν τους μὲ
τόση δικαιοσύνη καὶ καλὴν διοίκησιν, πού ὅλοι
οἱ κάτοικοι ἦσαν πρόθυμοι νὰ τοὺς βοη-
θήσουν, μὲ ὅλη τὴν αὐστηρὴ ἀπαγόρευσι
τοῦ νέου Ραγιά· ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ᾔθε-
λαν νὰ δεγθοῦν τίποτε, γιὰτὶ δὲν ἐννοοῦ-
σαν νὰ πάθῃ κανένας καλὸ ἐξ αἰτίας των.
Βιάσθησαν λοιπὸν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ
χώρα ἐκεῖνη, πού ἦταν πρὶν ὅλη δική
τους καὶ ὅπου τώρα δὲν εἶχαν οὔτε ψωμί
νὰ φάνε οὔτε καλύβι νὰ κοιμηθοῦν,
πέρασαν μετὰ τρεῖς ἡμέρες τὰ σύνορα καὶ

μπήκαν εἰς ἓνα μεγάλο δάσος. (*)

Ἐκεῖ δὲν θάπαντοῦσαν ψυχὴ. Τὸ
ταξιδί τους ἐντὶν ἀρχὴν ἦσαν πολὺ
εὐχάριστο. Δρόμοι δὲν ὑπῆρχαν·
ἐπαιρναν κἄτι στενὰ μονοπάτια, ἀ-
νάμεσα ἐντὶ ψηλὰ δένδρα, πού ἐφθα-
ναν σχεδὸν ἐντὶ σύννεφα. Ἀλλὰ
δενδράκια, ἀνακατωμένα μὲ κισ-
σοὺς ἀνθισμένους, περιώριζαν ἀπὸ
τὸ δῶ κι' ἀπὸ τὸ κεῖ τὰ μονοπάτια, καὶ
πέρα πέρα ἄλλοι ὠραῖοι θάμνοι μὲ
λαμπρόχρωμα λουλουδία ἐφθάναν
τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπὸ πάνω οἱ πυκνοφυλλοὶ κλά-
δοι τῶν δένδρων ἐσχημάτιζαν ἓνα
δρυσερὸ πράσινο θόλο, πού ἡ ἀκτι-
νες τοῦ ἡλίου τὸν περνοῦσαν σὰν
βροχὴ ἀπὸ χρυσᾶς βελόνες κι' ἐ-
πεφταν ἔπειτα κάτω ἐντὶ γῆν, πλα-
τυσμένες, σὰν εὐμορφα δισκάκια χρυ-
σᾶ καὶ φωτεινὰ. Ἡ πετολὸνδὲς ἀρ-
γοπετοῦσαν, τὰ πουλιὰ κελ-
δοῦσαν ἐντὶ δένδρα καὶ κάπου-
κάπου κανένα λάρι ξετρούπωνε
ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ περνοῦσε
τρέχοντας μὲ χάρι μπροστὰ
ἀπὸ τοὺς ταξιδιωτὰς.

Ἀλλὰ ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, τὸ
δάσος δὲν ἦταν πιά ὠραῖο.
Μεγάλα σύννεφα μαύρα σκέπασαν
τὸν οὐρανὸ κι' ἐσβυσαν τὲς ἀκτῖνες
τοῦ ἡλίου· τὰ πουλιὰ ἔπαυσαν τὰ
κελαδῆματα· ὅλα ἐγένιναν σιωπηλὰ
καὶ μελαγχολικά. Ἀστραπὲς σὲ λί-
γο καὶ βροντὲς, κι' ἐξαφνὰ ἡ βρο-
χὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ραγδαία, ὁρ-
μητικῇ, μὲ δυνατό κρότον ἐπάνω στὰ
φυλλώματα τῶν δένδρων, πού τοὺς
ἐσπασε μάλιστα καὶ μερικὸς κλώ-
νους. Ἡ θύελλα αὐτὴ λίγο ἔλει-
ψε νὰ συνεπάρῃ τὸ Νάλα καὶ τὴ
Ράμα. Βράχηναν ὡς τὸ κόκκαλο
ἀλλὰ δόξασαν τὸ Θεὸ πού βρήκαν
ἓνα γέριον δένδρον μὲ κουφωμένον
κορμό, πού τοὺς προφύλαξε λιγάκι
ἀπ' τὴ βροχὴ.

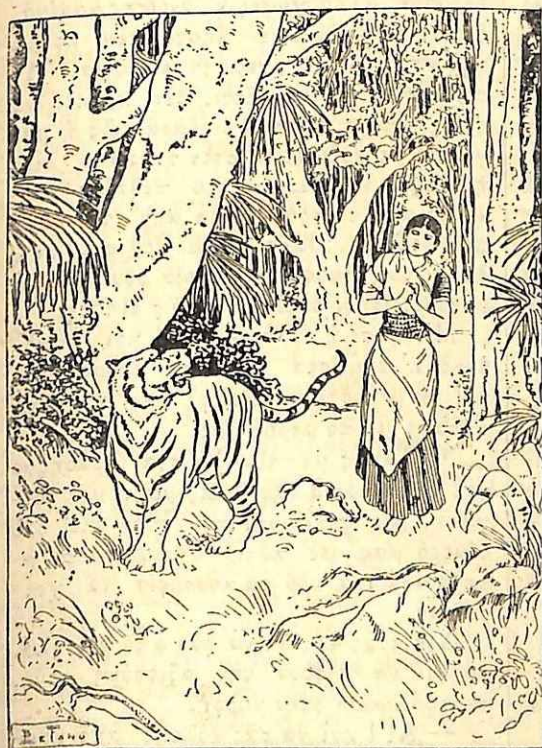
«Τὸ καράβι τῶν πραγματευτῶν ἐσταμάτησε
καθὼς εἶδε τὴ Ράμα...» (Σελ. 251, στ. β').

Τότε ὁ Νάλας, ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ
κορμοῦ τοῦ δένδρου, ἐδείξε πρὸς τὴν γυναῖκα
του ἓνα στενὸ μονοπάτι, πού ἀνέβαινε
σειδίωτὸ ἀνάμεσα στὰς θάμνους.

— Ἐγὼ μόνος φταίω πού βρισκόμα-
στε σὲ τέτοια θέσι, ἀγαπημένη μου, τῆς
εἶπε· γι' αὐτὸ δὲν εἶνε δίκαιον νὰ ὑποφέρῃ
κανένας ἄλλος ἀπὸ ἐμέ. Γνωρίζω αὐτὸ
τὸ μέρος. Τὸ μονοπάτι πού βλέπετε, βγά-
ζει ἴσια ἐντὶν Κουντίν, ὅπου βασιλεύει ὁ
πατέρας σου. Ἀπὸ τὸ δὲν εἶνε παρὰ δυὸ
ὥρες δρόμος. Ἀμα παύσῃ ἡ βροχὴ, θὰ
πᾶς νὰ βρῇς τὸν πατέρα σου, κι' αὐτὸς
θὰ σὲ φροντίσῃ.

— Μὰ δὲ θάλλοις καὶ σύ, ἀγαπημένη
μου ἄντρα; εἰπὲ τῇ Ράμα.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νάλας· ἐγὼ
εἶμαι ἄντρας, καὶ θάταν ντροπὴ γιὰ μένα
νὰ πάω νὰ γυρέψω βοήθειαν, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ

«Ἡ τίγρις τῆς γύρισε τὴ ράχι...» (Σελ. 254, στ. α')

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σ. 248.

Ἰδιος ἔφερα τὴ δυστυχία εἰς τὸ κεφάλι μου. Θὰ μείνω εἰς δάσος.

— Τότε θὰ μείνω κ' ἐγώ. εἶπεν ἡ Ράμα. Ὁταν μεγάλη χαρὰ γιὰ μένα νὰ πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ εἰς τὰ γυναικί μου παιδιὰ· ἡ θεία μου ὅμως εἶν' ἐδῶ, μαζί σου, Νάλα. Μία παροιμία τοῦ τόπου μας λέει: «Χάνει, κερδίζει ὁ ἄνδρας, ἡ πιστὴ τοῦ γυναικῆ πάντα τὸν ἀγαπᾷ».

Ὁ Νάλας εἶδε πῶς δὲν μπορούσε νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὴν ἰδέαν· δὲν τῆς εἶπε λοιπὸν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἐπερίμενε. Κι' ἄμα ξημέρωσε ἡ αὐγὴ κ' ἡ βροχὴ κόντευε νὰ πᾶῃ, αὐτὸς σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὴ γυναικὶά του, κ' ἔφυγε εἰς δάσος, βέβαιος πῶς ὅταν ἡ Ράμα θὰ εὕρισκετο μονάχη, ἀμέσως θὰ πῆγαινε εἰς τὸν πατέρα τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Η ΡΑΜΑ ΓΥΡΕΥΕΙ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ

Ὅταν ἐξύπνησε ἡ Ράμα, εἶχε πᾶσι πιά ἡ βροχὴ κ' αὐτὴ ἦταν μόνη. Στὴν ἀρχὴ ἐνόησε πῶς ὁ Νάλας εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ δένδρον γιὰ νὰ εὕρῃ τίποτε νὰ φάγουν, καὶ τὸν ἐπερίμενε. Ἀφοῦ ὅμως πέρασαν ὥρες ὀλόκληρες χωρὶς νὰ τὸν ξαναἰδῇ. Ουμῆθηκε τὴ γοητεσίαν τὸς συννομιλίας καὶ κατάλαβε πῶς ὁ Νάλας εἶχε φύγῃ. Δυσπῆθηκε φανερά μὰ οὔτε σιγῇ δὲν ἐσκέφθηκε νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν Κουντίνα. Ἀπειναντίας γῶθηκε εἰς δάσος βαθυτέρα, γυρεύοντας τὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ ἥλιος βγήκε μ' ὅλην τὴν δόξαν κ' ἡ Ράμα προχωροῦσε ὀλοένα πρὸς βαθεῖαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δάσους. Ἡ ζέστη ἀνέβαζε ἀπ' τὸ βρεγμένον γῶμα μιὰ ἐμύχλην πυκνὴν, πρὸς ἀνάμεικτον μὲ τὴν καὶ μετὰ βίας ἡ Ράμα μπορούσε νὰ διακρίνῃ τὸ δρόμον τῆς. Συχνὰ μάλιστα ἐσκόνταπτε εἰς δένδρα. Τὰ πουλιὰ κ' ἡ πεταλοῦδες ἦσαν κρυμμένες, περιμένοντας νὰ καθαρίσῃ ὁ ἀέρας, καὶ μόνο σαῦρες καὶ φαρμακερὰ φεῖδια περπατοῦσαν ἐπάνω εἰς τὰ ὑγρὰ φύλλα.

Καὶ ἡ Ράμα πῆγαινε, πῆγαινε, κρίζοντες κάθε τόσο τὸ Νάλα.

Ἀλλὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασι· καὶ μολονότι ρωτοῦσε γι' αὐτὸν κάθε ζωντανὸ ἢ ἄψυχον πρὸς ἀπαντοῦσε, δὲν κατόρθωνε νὰ μάθῃ τίποτα.

— Νάλας, Νάλας;... εἶπεν ἡ τίγρις, γλίσφοντας τὰ μουστάκια τῆς· εἶνε χοντρός, κοντός καὶ μεσόκοπος;

— Ὅχι, εἶνε νέος, ψηλὸς καὶ δυνατός, ἀποκριθῆκε ἡ Ράμα.

— Δὲν εἶνε παχύς; τότε δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὸν εὕρω! εἶπε ἡ τίγρις καὶ τῆς γύρισε τὴ ράχι μὲ περιφρόνησι.

Ἡ Ράμα ρώτησε κατόπιν τὰ ἔντομα ἐκεῖνα ποῦ βόσκουν εἰς τὰ πτώματα καὶ ποῦ τὰ λέγουν νεκροφάγα, μήπως εἶδαν τὸ Νάλα.

— Νάλας; εἶπαν τὰ νεκροφάγα· εἶνε πεθαμένος;

— Θεὸς φυλάξοι! ἀποκριθῆκε ἡ Ράμα· ἐλπίζω πῶς εἶνε ἀκόμη ζωντανός.

— Ζωντανός; καὶ τί νὰ τὸν κάμωμε;

Ἐμεῖς μονάχα πεθαμένους κυνηγᾷμε! Ἡ Ράμα ἔφθασε εἰς ἕνα μέρος γυμνόν, ἀνοιχτό, ὅπου ἕνα βουνὸ ὕψους τὴν κερφή του ὡς τὰ σύννεφα.

— Νάλας; ἀποκριθῆκε τὸ βουνὸ ἄμα τὸ ρώτησε γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς. Εἶνε κανένας γίγαντας τόσο ψηλός, ποῦ νὰ κτυπᾷ μὲ τὸ κεφάλι του τὰ στέρια, ὅταν δὲν προσέχῃ ποῦ περπατεῖ;

— Ὅχι, βουνὸ μου! εἶνε ἄνθρωπος λιγὰς ψηλότερός μου, εἶπεν ἡ Ράμα.

— Πρὶν ἔλαμε τὸ βουνόν; καὶ καταδέχουμαι ἐγὼ νὰ σκύψω γιὰ νὰ ἰδῶ οὗτο τὸ πραγματάκι ποῦ ἔρπει;

Καὶ βοήθησε πάλι εἰς τὴν πρώτην τοῦ σιωπῆς.

Τότε πιά, ἀφοῦ τὸ πελώριον ἐκεῖνο πλάσμα δὲν καταδέχονταν νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἡ Ράμα ἔσκυψε εἰς μικρότερα ποῦ ἔτυχε νὰ παντήσῃ καὶ ρώτησε γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς τὰ μυρμήκια.

— Νάλας; Νάλας; ἀποκριθῆκαν τὰ μυρμήκια· εἶνε κανένας τοσοῦτον ὅσον καὶ μᾶς; Μιὰ καλαμιά, ἕνα ἄκρο, τοῦ φαίνεται δρόμος ἀρκετὰ πλατὺς γιὰ νὰ περπατήσῃ ἀπάνω;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ράμα· εἶνε ἄνθρωπος μεγάλος, ψηλός, ψηλότερος ἀπὸ ἐμέ.

— Ὡ, ἀποκριθῆκαν τὰ μυρμήκια· ἐμεῖς βλέπουμε καὶ παθαίνουμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς πατοῦν καὶ μᾶς λυώνουν τὰ πόδια τῶν κολασσῶν τοῦ εἴδους σας· καὶ τώρα θὰ μποῦμε σὲ κόπο γιὰ νὰ βροῦμε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς ποῦ γάθῃκε; Ἄς πᾶν εἰς τὸ καλὸ!

Καὶ τὰ μυρμήκια γύρισαν εἰς τὴν δουλειάν τους κ' ἐξακολούθησαν νὰ κουβαλοῦν σπόρους γιὰ τὸ χειμῶνα.

Ἡ Ράμα κατάλαβε τότε πῶς καμμιὰ βοήθεια δὲν εἶχε νὰ ἐλπίζῃ. Πολλὰς ἡμέρας κατόπιν ἐξακολούθησε νὰ τριγυρίζῃ εἰς δάσος, ὅπου δὲν ἔτρωγε παρὰ χόρτα καὶ βατόμουρα, καὶ παντοῦ ὅλη τὴν ὥρα, γύρευε τὸν ἄνδρα τῆς. Τελος πάντων, μιὰ μέρα ἔφθασε εἰς τὸ μεγάλο δρόμον, ποῦ ἔσχιζε τὸ δάσος εἰς δύο μέρη, καὶ ἔπεσε ἄξαφνα εἰς ἕνα καρβάνι ἀπὸ πραγματευτάδες, ποῦ τὸ συνδύαν στρατιῶτες καβαλάρηδες. Ἡ πραγματεῖς τους—μεταξωτὰ πανιά, χαλὰ πολυτίμα, μουσχοκάρφια κ' ἄλλα μπαχαρικά,—ἦσαν μέσα σὲ μεγάλας κάσες φορτωμένες εἰς τὴν ῥάχι πολλῶν ἐλεφάντων. Τὸ καρβάνι σταμάτησε μάλιστα εἰς τὴν Ράμα, κ' οἱ στρατιῶτες τῆς φώναξαν πῶς θὰ τὴ σκοτώσουν μὲ τὰ τόξα καὶ τὰ βελή τους ἂν πλησιάσῃ.

(Ἐπειτα συνέχεια).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΡΙΟ ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

— Ξέρετε, παιδιά; μᾶς λέγει προχθές ὁ μεγάλος ὁ ἀδελφός μου. Πέρασα ἀπὸ τ' ἀμπέλι μας εἰς τὸ Κόνισμα κ' εἶδα τὴν κερασίαν μας ἐκεῖ στὴν κλῆδα, κατακόκκινη σὰ νύξη στολισμένη ἀπὸ μακρὰ βαρέθηκα νὰ γυρίσω· πᾶμε σήμερα νὰ φάμε κεράσια;

— Καὶ οἴλῃ ρώτημα; τοῦ λέμε.

— Ἄστε λοιπὸν νὰ πᾶμε, γιὰτὶ τώρα ἡ ἀρχὴ εἶναι νὰ σκωληκιάζωμε, μᾶς λέγει, κ' ἐγὼ σιγαίνωμαι νὰ φάω σκωληκισμένα. Αὐτὸ τὸ κακὸ ἔχει αὐτὴ ἡ κερασία. Φορτώνεται στὰ κεράσια μαῦρα μεγάλα καὶ τραγανά, καλοσάνεβατη εἶνε κ' ἔχει ξαπλωμένα τὰ κλωνάρια τῆς γιὰ νὰ χορταίνῃ ἀπὸ τὴ γῆ· μὰ ἔλα ποῦ τὰ σκωληκιάζει! λές πῶς τὰ κάνει ἔτσι μοναχὰ νὰ τὰ ζηλεύσῃς!

Κινήσαμε ὅλα τὰ παιδιά γιὰ τ' ἀμπέλι. Ὁ, τι ζυγώσαμε, ὁ μεγάλος ἀδελφός μου ἔτρεξε μπροστὰ καὶ μᾶς πῆρε τὰ συχαίρια πῶς ἀνοιξὲς κάμποσα κεράσια κ' εἶδε κάπου κάπου καὶ σκωληκία.

— Μὴν ἀνοίξῃ κανένας μπροστὰ μου κεράσια, φωνάζει ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ μου, ἐγὼ ἤρθα ποῦ ἤρθα, θὰ φάω. Ἀκούς ἐκεῖ! Τὴν καρτερῶ χρόνον, καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ ἔτσι φερωμένη σὰν πολυέταιο καὶ ζωγραφισμένη τὴν κερασίαν μας, καὶ θὰ καθίσω νὰ τὴν λιμπίξωμαι ἀπὸ μακρὰ!

Θέλετε φᾶτε καὶ εἰς, θέλετε τραβήχῃτε νὰ μὲ βλέπετε. Ἄν οἴλῃς, μοῦ λέγει νὰ μ' ἀκούσῃς, πάρε καὶ σὺ τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν καὶ κάθῃς νὰ χορτάσῃς κεράσια, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀνοίξῃς κανένα· ξέρεις πῶς δὲν εἶνε τίποτε στὸν κόσμον ποῦ νὰ μὴν εἶνε γεμάτο μικρόβια. Ἄν σιγαίνεσαι κανένας ἔτσι, δὲν πρέπει νὰ τρώῃ τίποτε. Κάπου διάβασα πῶς ἡ μεγαλύτερη ἀρρώστια στὸν ἄνθρωπον εἶνε ἡ ὑποψία καὶ περισσότερο πεθαίνει κανένας ἀπὸ τὸ φόβον πρὸς ἀπὸ τὸ κακὸ ποῦ φοβᾷται. Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου πῶς δὲν ἔχουν τίποτε, κ' ἔγνοια σου, δὲ θὰ μετανιώσῃς, οὔτε θὰ πάθῃς τίποτε.

Μ' ἄρσες ἡ συμβουλὴ τῆς καὶ στρώθηκα κ' ἐγὼ εἰς τὰ κεράσια, καταφέραμε καὶ τὴν μικρότερη ἀδελφὴν μας καὶ τὴν πῆραμε μὲ τὸ μέρος μας.

Ὁ Τάκης μὲ τὸν Κώστα τράβηξαν γιὰ τὴν κερασίαν τῆς θειᾶς μας, μιὰ μεγάλη, μιὰ ξέκλωνη, ποῦ ἦταν ἐκεῖ στὸ σύνορό μας μὲ κάτι ἀγριοκέρασα ἀσπρολιάρικα ποῦ τὰ κοσούφια τὰ χαίρονταν.

Δὲν τοὺς ἔφτανε νὰ φᾶν ἀπὸ χαμηλά, μὰ γιὰ νὰ δεῖξουν τὴν ἀξιόσύνην τους, σκαρφάλωσαν εἰς τὴν κορφή.

— Ἀ! καὶ νὰ σᾶς ἐδῶλε ἀπὸ καμμιὰ μεριά ἡ θειὰ μας! φωνάζει ἡ ἀδελφὴ μου.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο, κ' ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρὰ αἱ φωνὲς τῆς θειᾶς μας.

— Ποιὰ βρωμῶπαῖδα, ποιὰ ζαλὸπαῖδα καβαλάρωσαν τὴν κερασίαν μου;

— Εἴμαστε μῆεις, θειὰ, τ' ἀνεψίδια σου, τῆς φωνάζει ὁ Κώστας, μὴ μᾶς καταραθῇς!

Ἡ θειὰ ἡ Γιαννάκινα ἄκουσε δὲν ἄκουσε, ὅλο μουρμουρίζοντας τραβοῦσε γιὰ τὴν κερασίαν τῆς, καὶ τ' ἀδελφίαν μου σὰ βρεμένες γάτες κατέβαιναν τὰ κλωνάρια τῆς, ντροπιασμένα κ' ἀμύλητα.

— Οὐί, μωρὲ παιδιά, δὲ σᾶς εἶδα ποῦ εἴσατε εἰς, εἶπα μὴν ἦσαν τίποτε ξένα. Δὲ μοῦ λέγατε ποῦ θὰ ῥοῖτε; τοὺς λέγει σὰ ζυγώσε.

— Ὡς τόσο, κυραθειὰ, τὲς φάγαμε τὲς βρισίες, ἃς ποῦμε καὶ κατὰ λάθος καὶ ὀθλα, τῆς λέγει ὁ μεγάλος.

Ὁ μικρός, πρὸ πεισματάρης, σὰ δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ τῆς πῇ ἀπὸ τὸ θυμὸν τοῦ:

— Τ' ἀμπέλι σου, Κυραθειὰ, φορτωμένο στὰ φύλλα εἶνε, τῆς λέγει.

Αὐτὴ δὲν τὸ κατάλαβε.

— Ποῦ σταφύλια, παιδί μου! Στὴ χάση καὶ στὴν πιάση βρίσκεται κανένα. Ποῖος νὰ τὸ δουλέψῃ τ' ἀμπέλι, γιὰ νὰ κἀνῃ!

Τὸ βράδυ στὸ τραπέζι, τὰ μολογήσαμε ὅλα, χαρτὶ καὶ καλαμάρι, στὸν πατέρα. Ἡ Κυραμάνα μας πειράχθηκε πολὺ μὲ τὴ συννυφάδα τῆς.

— Εἶδες ἐκεῖ τὴν κακόψυχη, ἔλεγε, νὰ βρῇς τὰ παιδιά γιὰ τὰ παληοκέρασα; Τὰ εἶδε αὐτὴ καὶ τὰ γνώρισε, κ' ἃς καμώθηκε ὑστερα πῶς ἔκανε λάθος... Καὶ τί θὰ τᾶκανε τὰ κεράσια, μήπως ἔχει τὰ παιδιά νὰ τῆς τὰ φᾶν; ἕνας κοῦκος εἶνε. Πῶς ἔχει τὴν κακίαν μέσα στὴν καρδίαν τῆς καὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὰ ἰδῇ τὰ παιδιά! Ὑστερα μήπως πῆγαν σὲ καμμιὰ ξένη κερασίαν; Στὴν κερασίαν τοῦ παπποῦ τους πῆγαν. Γιὰ τοῖτον ἄλλον ἀπὸ τ' ἀγγόνια τοῦ τῆς φύττει ὁ μακαρίτης; Νὰ τὴ βρῶ καὶ νὰ δῇτε πόσα θὰ τῆς ψάλλω...

— Ἀ, Ἀ, μανά! τῆς λέγει ὁ πατέρας μου, πῆρες δρόμον βλέπω μὲ τὴ συννυφάδα σου, καὶ δὲν πρέπει νὰ μαλώσῃς τώρα στὰ γεράματα. Δὲν εἶνε ἔτσι ὅπως λές, τοῦ κακοφαίνεται τοῦ καθενὸς ὅταν τὸν πειράζουν, θέλεις ξένοι, θέλεις δικοί; ἂν ρωτᾷς, πειράζεται κανένας περισσότερο ἀπὸ τοὺς δικούς του.

Καὶ γυρίζοντας κατ' ἐμᾶς:

— Νὰ σέβετε, μᾶς λέγει, κάθε πρᾶγμα ποῦ δὲν εἶνε δικό σας καὶ νὰ μὴν ἀπλώνετε ποτὲ χερί στὸ ξένο, ὅσο μικρὸ κ' ἂν εἶνε, ἃς εἶν' ἀκόμα καὶ τ' ἀδελφοῦ σας, ἃς εἶν' ἀκόμα καὶ γιὰ πέταγμα. Τὸ μεγαλεῖτερο κακὸ ποῦ γίνεται στὴν ψυχὴ ἐκείνου ποῦ τοῦ παίρνουν ἢ τοῦ κλέβουν ἢ τ' ἀρπάζουν κάτι τι, δὲν εἶνε τόσο γι' αὐτόν.

αὐτὸ ποῦ χάνει, ὅσο γιὰτὶ πληγώνεται στὸ φιλότιμον. Τί μ' ἐπῆραν ἐμένα, λέει: μὲ τὸ νοῦ του, γιὰ κανένα χαμένο ποῦ νὰ μὴν μπορῶ νὰ φυλάξω τὸ βιό μου; γιὰτὶ νὰ μοῦ κἀνῃ αὐτὸς τὸν ἐξυπνο ἢ τὸν παλληκάρη καὶ νὰ μὴ μὲ λογαριάξῃ καὶ μένα; Κ' ἔτσι ἀρχινοῦν αἱ κατάρσεις, αἱ βρισίαι, τὰ μαλώματα, οἱ δαρμοὶ καὶ στὰ ὑστερὰ τὰ δικαστήρια, καὶ καμμιὰ φορὰ ἀκόμα χειρότερα... Ἄν ρωτοῦσατε πρῶτα τὴ θειὰ σας, γιὰ νὰ πᾶτε στὴν κερασίαν τῆς, χωρὶς ἄλλο θὰ σᾶς εἶδνε τὴν ἀδελφίαν καὶ θὰ τὸ εἶχε καὶ γιὰ καμὰρὶ ποῦ τὴν σέβονταν τ' ἀνεψίδια τῆς, καὶ θὰ τὸ μολογοῦσε καὶ στὲς γειτονίους πῶς εἶνε πονετικὴ γιὰ σᾶς καὶ σᾶς ἀγαπάει σὰν τὰ μάτια τῆς, γιὰτ' εἶστε φρόνιμα καὶ γνωστικά. Ὑστερα, γιὰ νὰ σᾶς πῇ πῶς δὲ σᾶς γνώρισε, θὰ πῇ πῶς σᾶς ζήτησε καὶ συγχώρησι ἢ καίμενη, ποῦ ἦταν δικό σας χρέος νὰ τὸ κάνετε.

Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ πατέρας μας,

— Ἀ, Τάκη, ρωτᾷς ἡ ἀδελφὴ μου, δὲν ἦταν καλύτερα νὰ καθίσουν καὶ σὺ μαζί μας;

— Δὲ μπορούσα νὰ φάω ἐγὼ τὰ βρωμοκέρασα σὰν ἐσᾶς, τῆς ἀπαντᾷ.

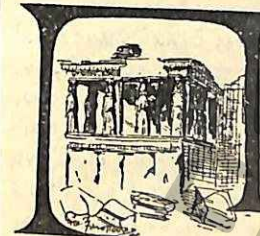
— Τὰ βρισκεις καλύτερα τὰ βρωμώπαῖδα ἀπὸ τὰ βρωμοκέρασα; τοῦ λέγει ἐκείνη γελῶντας.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΛΟΙ φίλοι μας ἐρωτοῦν διατὶ φέτος, παρὰ τὴν συνήθειάν μου, δὲν τοὺς ἔκαμα ἀκόμη λόγον διὰ τὰ θαναταῖα θεάματα καὶ τὰ θεάματα ἐν γένει τοῦ καλοκαιρίου.

Ἄλλὰ καθὰρὸ διὰ τὰ παιδιά θεάτρον δὲν ὑπάρχει. Καὶ αὐτὸ εἶνε μία μεγάλη ἐλλείψις. Κάθε βράδυ, εἰς ὅλα τὰ θαναταῖα θεάματα, μὲ ὁτιδήποτε θέαμα, καὶ εἰς ὅλους τοὺς κινηματογράφους, βλέπει κανεὶς ἀγρία καὶ κορίτσια τῶν τρυφερωτέρων ἡλικιών. Σπανίως δὲ τὸ θέαμα εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι δὲν βλέπτουν, καὶ ἀκόμη σπανιώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ὠφελοῦν... Δὲν φαντάζεσθε, ἀγαπητοί μου, πόσον λυποῦμαι καὶ πόσον ἀγανακτῶ... μὲ τοὺς γονεῖς, ὅταν βλέπω τὴν νεολαίαν τῆς πρωτευούσης νὰ διαφθείρεται εἰς τὰ θαναταῖα θεάματα, ὅπου συχνὰ διδόνται ἐργα ἐπιβλαβῆ καὶ διὰ μεγάλους. Καὶ ὁ τύπος διαμαρτύρεται καθήμενός. Ἀλλ' αὐτὸ πλέον κατήνησε μία συνήθεια, μία κακὴ ἀθηναϊκὴ συνήθεια, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν ἰσχύει οὔτε συμβουλὴ, οὔτε παραίνεσις. Μόνον ὅταν θὰ γίνῃ ἕνα καλόν, ἐλκυστικόν θεάτρον, ἐπὶ τῆς διὰ τὰ παιδιά, τὰ ἄλλα θὰ μείνουν διὰ τοὺς μεγάλους.

Τίποτε, πραγματικῶς, τὸ ἔλκυστικόν καὶ τὸ ἐξαιρετικόν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Ζέστη μετρία τὴν ἡμέραν, δροσιὰ ἀρκετὴ τὴν νύκτα, καὶ θεάτρα μικρὰ μετὰ

“Εως νὰ γίνη αὐτό, — καὶ δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ γίνη, — συνιστῶ εἰς τοὺς μικροὺς Ἀθηναίους νὰ μὴ πηγαίνουν εἰς θέατρον, παρὰ ὅταν εἶνε βέβαιαι περὶ τῆς ὑγιεινότητος τοῦ ἔργου. Εὐτυχῶς καὶ τὰ θέατρα εἶνε πολλὰ καὶ τὰ ἔργα, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ γίνηται κάποια ἐκλογὴ. Ὁσον διὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς μακρινούς μας φίλους, ἃς κρῦβουν τὴν ὄρεξιν των ὅταν θὰ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας. Βλέπουν, ὅτι καλὰ θὰ διασκεδάσουν τὸ καλοκαίρι.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Ὁ Νικόλας Καρακάς, ὑπηρέτης τοῦ ἱατροῦ καὶ μηχανικοῦ Οὐέζον, διωκόμενος ἀπὸ δύο νυκτοκλέπτας, οἱ ὁποῖοι εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, τρέχει εἰς τὸν κήπον καὶ εὐρίσκειται ἐμπρὸς εἰς ἕνα παράδοξον οἰκίσκον, ὑψηλόν, στηριζόμενον ἐπὶ μεταλλίνων ποδῶν, τὸν ὁποῖον ἐβλεπε πρῶτον φορᾶν. Ἀναβαίνει, εἰσέρχεται, οἱ νυκτοκλέπται τὸν ἀκολουθοῦν, εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνος τοῖς ἐπιτίθεται καὶ τοὺς ὀπτεῖ ἀναισθητοὺς εἰς τὸ βάθος τοῦ οἰκίσκου. Κάμνει τότε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου κλείεται αὐτομάτως. Ψάχνει διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀλλὰ τὸν ἀναισθητοὶ καὶ ὡς σεισμός. Ὄταν συνέχεται, αἰσθάνεται τὸν οἰκίσκον νὰ τρέμῃ ἀκόμη ἐλαφρῶς, καὶ συγχρόνως ἀκούει καὶ ἕνα βόμβον παράδοξον ἀπέξω, καὶ ἕνα ρυθμικὸν κρότον, ὡς κινούμενον ἐμβόλον, ἀπὸ μέσα. Εἰς τὸ σκότος, ὁ Νικόλας Καρακάς, εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντεύσῃ τί συμβαίνει, καὶ ἀρχίζει νάνησυχῇ, νὰ φοβῇται...

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν θὰ ἐφοβεῖτο ἐνῶπιον δέκα ὀπλισμένων ἀνδρῶν, τρελλοῦται ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μετὰ τὴν ὑπόνοιαν ἐνὸς φαντάσματος.

Ὁ Νικόλας Καρακάς εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς :

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, παρὰ ξένος φόβος τὸν κυριεύει, καὶ ὁ ἱδρὸς βρέχει τὰς ρίζας τῶν τριχῶν του.

Εἶνε γενναῖος, τὸ εἴπαμεν. Ἀλλὰ, ἃς φαντασθῇ κανεὶς μετὰ ψυχρότητα, τὴν ἀλλόλοτον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος.

Ἀς συλλογισθῇ πρὸς στιγμὴν τί σκέψεις εἰμποροῦν νὰ περάσουν ἀπὸ

τὸν νοῦν ἐνὸς ἀνθρώπου ἐγκλείστου ἀγνωστον ποῦ, εἰς μέρος τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπαρξίν ἡγνῶει, ὅπου ἡ τύχη τὸν ὠδήγησε τὴν νύκτα!

Εἶνε ἐκεῖ, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζει, ἀπὸ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα τὸ παραμικρὸν ἀδέξιον κίνημα εἰμπορεῖ νὰ καταστήσῃ ἐπικίνδυνα... Ὑπὸ τοὺς πόδας του τὸ ἔδαφος τρέμει, σαλεύεται, ἀκούονται τριγμοί, παράγονται συγκρούσεις καὶ πρὸς ἐπιμέτρον, ὑπάρχουν ἴσως πλησίον του δύο πτώματα...

Ποῖος ἐγκέφαλος, εἰς παρομοίαν περίστασιν, θὰ διετῆρει ὅλην τὴν τὴν διαύγειαν;

Ὁ Νικόλας Καρακάς συλλογίζεται ὅτι κάτι πρέπει νὰ κάμῃ, ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξελεθῇ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν θάλαμον.

Ναί! Αἰσθάνεται, ἐννοεῖ, ὅτι ἂν δὲν ἐπανεῦρῃ τὴν θύραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθε, ἂν δὲν φύγῃ ἀπὸ τὸν ἀναέριον ἐκεῖνον οἰκίσκον, ὁ ἐγκέφαλός του θὰ σαλευθῇ, θὰ τοῦ ἔλθῃ τρέλλα.

Ναί, πρέπει νὰ φύγῃ.

Ὁ κρότος, τὸν ὁποῖον κάμνει, ὡς ὑποθέτει, κάποια μηχανὴ κινουμένη, ἀκούεται ἀπὸ τὸ ἀριστερόν του. Ἀδιστακτικῶς, μετὰ γουρλωμένα τὰ μάτια, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ διασχίσῃ τὸ πυκνὸν γύρω του σκότος, διευθύνεται δεξιᾶ.

Κάμνει δέκα βήματα καὶ προσκλίνει εἰς τὸν τοῦτον.

Ὑπὸ τὰς χεῖράς του, ὑπὸ τὰ δάκτυλά του, αἰσθάνεται ὡς ἕνα πίνακα γεμάτον ἀπὸ πλῆθος ἡλεκτρικῶν κομβίων.

Ὀλίγον ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν πίνακα αὐτόν, ὑπάρχουν μοχλοί, τροχαί, λαβαί, ἕνα σωρὸ μηχανήματα.

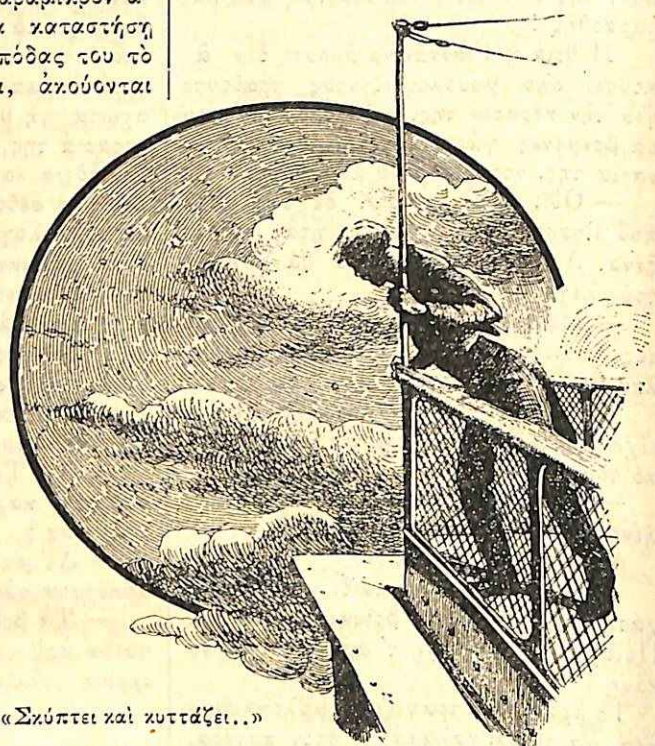
Τὶ νὰ εἶνε αὐτά; Τὶ πρέπει νὰ κάμῃ;

Ἀδύνατον νὰ καλοσυλλογισθῇ, διότι ὁ φόβος τὸν κυριεύει καὶ τὸν σπρώχνει. Μία μόνη ἰδέα τὸν κατέχει: Νὰ φύγῃ.

Μετὰ τὸτομον κίνημα, ἀπλώνει τότε

καὶ τὰ δύο του χέρια πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὸ ἐνὰ ἐγγίζει, πιέζει ἐν τῶν ἡλεκτρικῶν κομβίων τῆς πινακίδος τὸ ἄλλο στρέφει ἕνα τροχόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶχε πέσῃ τυχαίως.

Συγχρόνως ἀκούεται ἕνας κρότος, ἕνας

«Σκύπτει καὶ κυττάζει...»

τριγμός, καὶ ὁ μυστηριώδης θάλαμος πλημμυρίζεται ἀπὸ φῶς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΚΥΛΛΑΝ Εἰς ΤΗΝ ΧΑΡΥΒΔΙΝ
Ὁ θάλαμος τῶν μηχανῶν.

Θαμβωμένος, τυφλωμένος εἰς τὴν ἀρχὴν, ὁ Νικόλας Καρακάς ἀναγκάζεται νὰ βάλλῃ τὰ χέρια ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του, διὰ νὰ τὰ προσταλέξῃ ἀπὸ τὴν πάρα πολὺ ζωηρὰν λάμψιν τῆς πελωρίας ἡλεκτρικῆς λυχνίας, ἡ ὁποία, ταποθετημένη εἰς τὸ παθάνι, χύνει εἰς ὅλον τὸν θάλαμον τὸ ἐκτυφλωτικόν της φῶς.

Τὸ θάμβος αὐτὸ διαρκεῖ ὀλίγον. Γρήγορα ὁ Καρακάς συνέχεται καὶ ἐκβάλλει στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Μετὰ τὸ φῶς, ὁ φόβος ποῦ τὸν ἐτρέλαινε, ἐξηφανίσθη διαμιάς.

Μ' ἕνα βλέμμα ὀλόγυρά του, βλέπει τώρα ποῦ εὐρίσκεται.

Εἶνε ὡς θάλαμος μηχανῶν ἐν μικρογραφίᾳ.

Παντοῦ μοχλοί, τροχαί, ἡλεκτρικὰ κομβία καὶ συνδετικοὶ ἱρᾶντες.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου, μικρὸς κινητὴρ ἐργάζεται μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν.

Τὰ ἔμβολα κινούνται ὀλοταχῶς μετὰ τὸν ρυθμικὸν ἐκεῖνον κρότον, τὸν ὁποῖον ἤκουε πρὶν εἰς τὸ σκότος.

Ἐκεῖ πλησίον, πεσμένα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, κατάνεινται τὰ δύο ἀνθρώπινα

σώματα. Πλησιάζει μετὰ δισταγμὸν, σχεδὸν μετὰ συγλήνῃσιν, τὰνασχηκῶν μίαν στιγμὴν (*), ἀκούει τοὺς παλμούς τῆς καρδίας των καὶ ἀνορθοῦται ἀναπνέων καλλίτερα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, συλλογίζεται, ἀναπνέων.

Αὐτὸ τὸν ἀνακουφίζει, διότι θὰ εἶχε τύψεις ἂν ἐφόνευε τοὺς ἀγνώστους ἐκεῖνους, ἔστω καὶ κλέπτας.

Ἀπέξω, ὁ βόμβος τὸν ὁποῖον περιγράφωμεν ἄνωτέρω, ἐξακολουθεῖ ἀδιάκοπος.

— Τώρα πᾶμε καλὰ! συλλογίζεται ὁ Νικόλας Καρακάς, τανυόμενος ὡς διὰ νάποδιώξῃ καὶ τοὺς τελευταίους τοῦ φόβου. Ὄταν ὑπάρχῃ φῶς, ὑπάρχουν σχεδὸν ὅλα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε καλλίτερα τί γινόμεσθε. Ἐκαμα ἔτσι, κι' ἀναψὲ ὁ γλόμπος. Τὶ θὰ γίνη ἂν γυρίσω ἐξαφνα αὐτὴ τὴν ρόδα;...

Σκύπτει, ἐξετάζει καὶ βλέπει τότε μίαν λευκὴν πινακίδα ἀπὸ σμάλτον, ἐπὶ τῆς

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 245.

ὁποίας, μετὰ μαῦρα γράμματα, ἀναγινώσκειται ἡ λέξις deck (**). Ἐπίσης, ἀνῶθεν τοῦ ἡλεκτρικοῦ κομβίου, τὸ ὁποῖον εἶχε πιέσῃ πρὶν, εἶνε γραμμένον μετὰ κόκκινα γράμματα brightness (***).

— Κατὰστρωμα; ψιθυρίζει ποῦ νὰ εἶνε αὐτό;

Καὶ μετὰ περίεργον βλέμμα ἀναζητεῖ γύρω του.

Ἐξαφνα βλέπει μικρὰν, στενὴν, μεταλλινὴν κλίμακα, εὐρισκομένην εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης, ἐν μόλις μέτρον μακρᾶν του.

Κατὰ μήκος τῆς κλίμακος αὐτῆς, ἡ ἰζία λέξις deck ὑπάρχει χαραγμένη.

— Νὰ ἡ σκάλα, συλλογίζεται ὁ Καρακάς, ποῦ ὀδηγεῖ εἰς τὸ κατὰστρωμα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Μὰ καρδίη εἶνε αὐτὸ γιὰ νὰ ἐγγῇ καὶ κατὰστρωμα; Ἐγὼ θὰ τὸ ἔλεγα ταράτσα...

Καὶ ἀποφασιστικῶς, πλησιάζει τὴν κλίμακα.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ

(**) Κατὰστρωμα. (***) Φωτισμός.

ἐκβάλλει ἐπιφώνημα ἐκπληξέως καὶ χαρᾶς.

Διότι εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ θαλάμου ἐκείνου ἀνεκάλυψεν ἕν ανοιγματὴ μίαν ὀπήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀξιόλογα ἡμποροῦσε νὰ περάσῃ, ἕνας ἄνθρωπος, καὶ διὰ τῆς ὁπῆς αὐτῆς βλέπει ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ, ἄστρα...

Ἐπιτέλους ἰδοὺ ἡ ἐξόδος! ἰδοὺ ἡ σωτηρία!

Περίεργον πῶς δὲν τὴν εἶδα ἀμέσως. Τώρα ἀνοίξῃ;...

Ὁρισμένως θὰ ἡμπορέσῃ νὰ φύγῃ καὶ ἴσως νὰ μάθῃ τί συνέβη.

Ἀναβαίνει τὴν μικρὰν κλίμακα χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, φθάνει ἕως ἐπάνω, βγάζει ἀπὸ τὸ ανοιγματὴ τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει προφυλακτικῶς πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλὰ δὲν βλέπει τίποτε τὸ ἀνησυχηστικόν.

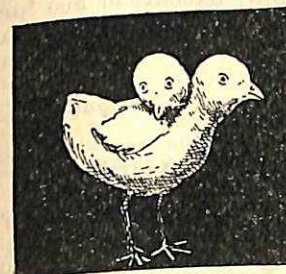
Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ παρὰ τὸ δῶμα, μία μεγάλη ταράτσα, τὸ κατὰστρωμα τῆς πινακίδος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

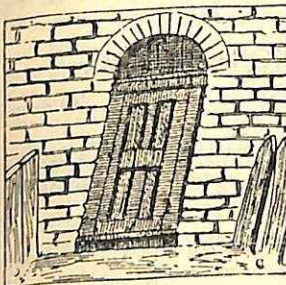
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁρنيθοπουλάκι τέρας

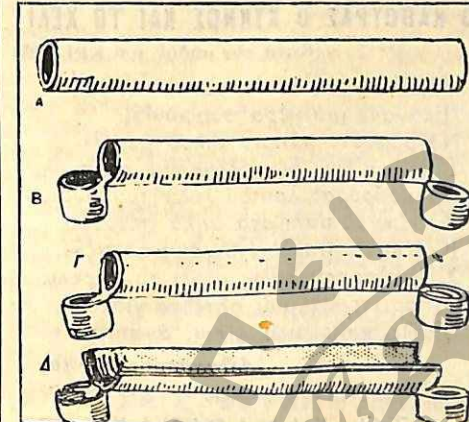
Τὸ ὀρنيθοπουλάκι αὐτὸ ἐγεννήθη μετὰ δύο κεφάλια, καλλίστα σχηματισμένα. Δυστυχῶς, τὸ ἄξιον περιέργων αὐτὸ τέρας, ἀπέθανεν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησίν του. Καὶ σήμερον εὐρίσκεται βαλσαμωμένον εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ ἰδιοκτήτου του, ἐνὸς καλλιεργητοῦ τῶν περικύριων τοῦ Τύνεφορδ εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Μία πόλις ὀλίγον ἀσφαλῆς

Εἶνε ἡ πόλις Νόρθβιτς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἔδαφος τῆς εἶνε τόσο ἀσταθές, ὥστε συχνὰ αἱ οἰκίαι τῆς κλίνουν, πλαγιάζου, καὶ πολ- λάκις μάλιστα καταρρέουν ὀλωδεδιόλου. Ἡ εἰκὼν μας ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας τοῦ Νόρθβιτς, ὅπως ἐστράβωσεν ἐσχάτως ἀπὸ μίαν κα- οἷχσιν τοῦ ἀνησυχίου ἐκεῖνον ἐδάφους.

Ἡ χαρτίνη σκάλα

Πάρτε τρεῖς ἐφημερίδας καὶ κολλήσατέ τας τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὥστε νὰ κάμετε μίαν μεγάλην ταινίαν, τὴν ὁποίαν τυλίγετε ἔπειτα ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνας κύλινδρος (Σχ. Α.) Κόπτετε κατόπιν μετὰ μεγάλο ψαλίδι τὰ δύο ἄκρα τοῦ κυλίνδρου, καθὼς δείχνει τὸ σχῆμα Β, ἀλλὰ ὅχι ὀλωδεδιόλου, ὥστε τὰ τεμάχια νὰ μείνουν κρεμασμένα ἐπάνω εἰς τὸν κύλινδρον. Κατόπιν τὸν κόπτετε πέρα-πέρα, ἀκολουθοῦντες μετὰ τὸ ψαλίδι σας τὴν γραμμὴν τῶν κοκκίδων τοῦ σχήματος Γ. Ὅταν ἔχετε τότε αὐτὸ ποῦ δείχνει τὸ σχῆμα Δ. Δὲν σᾶς μένει πλέον παρὰ νὰ τραβήξετε, νανοίξετε τὸν κύλινδρον, διὰ νὰ ποικιλήσῃτε μίαν μακρὰν χαρτίνην ἀνεμόσκαλαν καί... νὰ τὴν δώσετε στὸν μπεμπέκο νὰ παιξῇ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Δευκῆς Θεᾶς

ΚΕ	ΔΗ	ΚΕΡ	ΚΥ
ΦΛΛ	ΡΑ	ΑΡ	ΝΙ
ΓΟ	ΖΑ	Α	ΣΤΟ
ΚΥΝ	ΛΙ	ΘΟΣ	ΟΝ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἄνω συλλογαὶ ὥστε νὰ σχηματισθῶν τρεῖς νῆσοι τῆς Ἑλλάδος καὶ μία πόλις μιᾶς ἐξ αὐτῶν τῶν νήσων.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (88, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα τῶν τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 30ου φ.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε :

Πολύμνια, Ὀλορος, Σῦρος, βωμός, Μαϊάνδρος, μωρός.

Κάποια νῆσος θὰ χαθῇ
Κι' ἄλλη θὰ φανερωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Σαμίας

313. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ἀπὸ πάνων σὺν τηγάνι,
Ἀπὸ κάτω σὺν μπαμπάκι,
Ἀπὸ πίσω σὺν ψαλλίδι.
Τί εἶνε;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῶν Γονέων

314. Μωσαϊκὸν

Ἡ Πάρος, ἡ Κάσος,
Ἡ Νάξος κ' ἡ Ἴος,
Μαζί των κ' ἡ Χίος,
Ἀπὸνά των γράμμα δανεῖζον
Κι' ἐν ἄλλο νησί σχηματίζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχνη

315. Συλλαβικὸς Ρόμβος

* * * * * = Σύνδεσμος.
* * * * * = Ἡπειρός.
* * * * * = Ἐπιτρέπει τὴν εἴσοδον.
* * * * * = Βαθμός.
* * * * * = Μετοχή.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβὴν.
Καθέτως καὶ ὁριζοντίως τὰ αὐτά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα

316. Ἀστήρ

* * * * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμα-
τῶν οὕτως ὥστε νάναγι-
νῶσκωνται: καθέτως πτη-
νόν, ὁριζοντίως ἥρως τῆς
Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως,
διαγωνίως δὲ ὁροσειρὰ καὶ
Γίγας παροιμιώδης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φώτου Τζαβέλλα

317. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλεῖα. Τὸ δὲ πρῶ-
τον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, θηρίον:
1, Οὐράνιον ὄν. 2, Συγολικὸν ἐπιπλόν. 3,
Δοχεῖον. 4, Ἐπίθετον. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
6, Ἑλληνικὸς χορός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου

318. Φωνηεντόλιπον

νν - γμν - π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυδωνιάτου

319. Γρίφος

ον Ε Ε
ον Ε Ε
ον Ε ομιλ Ε Φ τί; Κῶς
ον Ε Ε
ον Ε Ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τῆς Κρήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

208. Ἡσιόδος (εἰς, ἡ, ὁδός.) — 209. Μη-
λος — ἥλος — μῆλον. — 210. Πάδος — Πάρος. —
211. Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ — πρὶν πεινά-
σουν μαγεῖρεύουν.

213. ΚΟΡΥΔΑ-

212. Π Α Α ΛΟΣ (οὐρά, Ρόδος,
Ρ Α Ρ ὕλος, δόρυ, ἄλυσ,
Ο Ε Τ λύκος, Σύλλας.) —
Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α 214. ΧΙΜΑΙΡΑ
Ε Τ Ο (Χιλή, χαμαί, ἡ-
Λ Ω Π μέρα.) — 215. Ἀ-
Η Ρ Η κουε πολλά, λάλει
ὀλίγα. — 216. Ἡ ἰ-
σχὺς ἐν τῇ ἐνώσει (ι εἰς χι-ς ἐν τί ἐν ὡς-η.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΣΤΑΙ

Π αὐτὰ ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἐνεκεν τα-
ταξιδίου.

Μυρσίνη Ἀλεπουδέλη (14, 98)

Ἀ νανωρίζονται ἀντιπρόσωποι Πειριχικοῦ
Συλλόγου ἡ «Δόξα» Κιζλαίων: Διού-
κισσα τοῦ Δάντσι, Χαλκίδος: Πολικὸς Ἀ-
σκήρ, Ναυπλίου: Εὐτυχὴς Παράς, Πόρτ-
Σαῖδ: Θάλλων Ρόδου. — Ζητοῦνται ἀντιπρό-
σωποι: Πατρῶν, Κερκύρας, Ζακύνθου, Κε-
φαλληνίας, Τριπόλεως, Λαρίσης, Τρικάλ-
ων, Βόλου, Μεσολογγίου, Σύρου, Καΐρου,
Ἀλεξανδρείας, Χίου, Σμύρνης, Κων)πόλεως,
Ἰωαννίνων, Σόφιας καὶ λοιπῶν πόλεων ἐσω-
τερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Ζητήσατε καταστατικά. Διεύθυνσις: Γ. Ν.
Γεωργόπουλον, Φίλωνος 84, Πειραιᾶ. Αἱ
Δεσποινίδες: Ὁρειοπόλον Ψυχὴν, Νοταρᾶ
95α, Πειραιᾶ. (14, 99)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 30 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 257]

ΑΘΗΝΩΝ: Εὐγενία Λαμπαδαρίου, Ἀλέξ. Κ.
Μωραΐτης. Σοφία Βλαχοπούλου, Αἰκ. Ν. Δελα-
γαμάτικα, Ὁβερὸν, Ἑλ. Γ. Γεωργιάς, Γ. Κ.
Κιάπης (21-30). Ἡ. Σ. Κανέλλης, Κ. Ι. Μπίτζιος,
Δρόσος τῆς Πρωίας, Γ. Α. Μανρίδης, Παμφῶς.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κούλα Ἡρ. Κατσιμαντή, Ἀλε-
ξάνδρα Π. Δευστραίου, Ἀττική Δούσις.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΑΡΤΙΣΤΑΙΝΗΣ: Ἰουλίττα Μιχαλακοπούλου.
ΒΟΛΟΥ: Π. Π. Παρασκευόπουλος.
ΒΥΤΙΝΗΣ: Τρύφων Π. Καρατζίνης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Ν. Γιαννούσης, Ν. Α. Κα-
κωλῆς.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀσπασία Ἀνδ. Πύλαρινου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Δημ. Ν. Πετρόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Σπ. Στ. Παπασταμάτης, Ἀθ.

Γ. Κατσαρός, Παπαφλέσσας.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Μαρία Ἀν. Καζακοπούλου.

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρμακίδης.

ΠΥΡΓΟΥ: Ἀεροναυτοπούλα, Α. Π. Βαρελιώ-
της, Μαρία Π. Βαρελιώτου.

ΣΚΥΡΟΥ: Ἐμ. Γ. Κομνηνός, Γ. Ι. Ψωμάς, Σ.

Δ. Βουλγαρίδης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀντιγόνη Σ. Ἀθανασιάδου.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἐλένη Λαγκαλάκη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΝΡ)ΠΟΛΕΩΣ: Στέφ. Ι. Περίδης.

ΑΔ)ΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλου, Ἐργάνη.

ΒΙΡΚΕΤ-ΕΔ-ΣΑΠ: Ἰουλίττα Ι. Πολυταρίδου,

Ἀντώνιος Ι. Πολυταρίδης.

ΒΟΥΛΕΔΕ: Κ. Μαραγκός.

ΒΟΥΡΛΩΝ: Ἀναστασίου.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰσμήνη Γ. Τζαβέλλα (23), Ν.

Δ. Λαζαρίδης (29).

ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Θεόδ. Μ. Μακρίδης (21), Ἀ-

ψε-Σβύσε.

ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Πόθος τῆς Κύρου (21).

ΜΙΤ-ΘΑΜΒ: Χρ. Γ. Παππας.

ΠΟΡΤ-ΣΑ-ΙΔ: Γ. Χαλαμουντάνης.

ΠΥΡΓΟΥ (Βουλγαρίας): Α. Π. Μουτσογιάννης

(23, 29).

ΣΗΤΕΙΑΣ (Κρήτης): Ι. Ν. Τζοβενής.

ΣΟΥΡΜΕΝΩΝ: Π. Χ. Λογγινίδης (23).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκκληρώθησαν
οἱ ἐξῆς δύο: ΣΥΕΦΑΝΟΣ Ι. ΠΕΡΙΔΗΣ ἐν
Ἀνδριανουπόλει καὶ Σ. Δ. ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ ἐν
Σκόφῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ μίαν τριμη-
νίαν ἑκάστος ἀπὸ 1ης Ἀγούστου.

Πλεονάζουν δρ. 1,00 διὰ τὸν προσηχὲ Διαγω-
νισμὸν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἀνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλε-
πτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμα-
νικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ ΣΑΣ;

Πῶς ἀλλέως, παρὰ ἐὰν φροντίσετε νὰ προμηθευθῇτε ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσοτέρους

ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ», ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ

τῶν ὁποίων λεπτομερὴς Τιμοκατάλογος, τῆς μὲν «Βιβλιοθήκης» ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 24^{ον}
φύλλον, σελὶς 195, τῆς δὲ «Διαπλάσεως» εἰς τὸ 25^{ον} φύλλον σελ. 204, στέλλεται δὲ καὶ
ἰδιαίτερος τυπωμένος πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

ΤΑ ΕΞΟΧΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΙΑ
ἄλλα ἀναγνώσματα, τὰ ἐμπεριεχόμενα εἰς τοὺς θαυμασίους αὐτοὺς τόμους, εἶνε τόσο ὥραϊα,
τερπνὰ καὶ ἐπαγωγὰ, ὥστε εἰς μάτην θὰ ζητήσετε καλλιτέραν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν
καὶ διασκέδασιν ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ.